

LA TESI DOCTORAL DE VIADEL DESCRIU LA SEVA IMPORTÀNCIA

Josep Gifreu

Periodista i professor de comunicació a la UPF

El valencianisme escolar

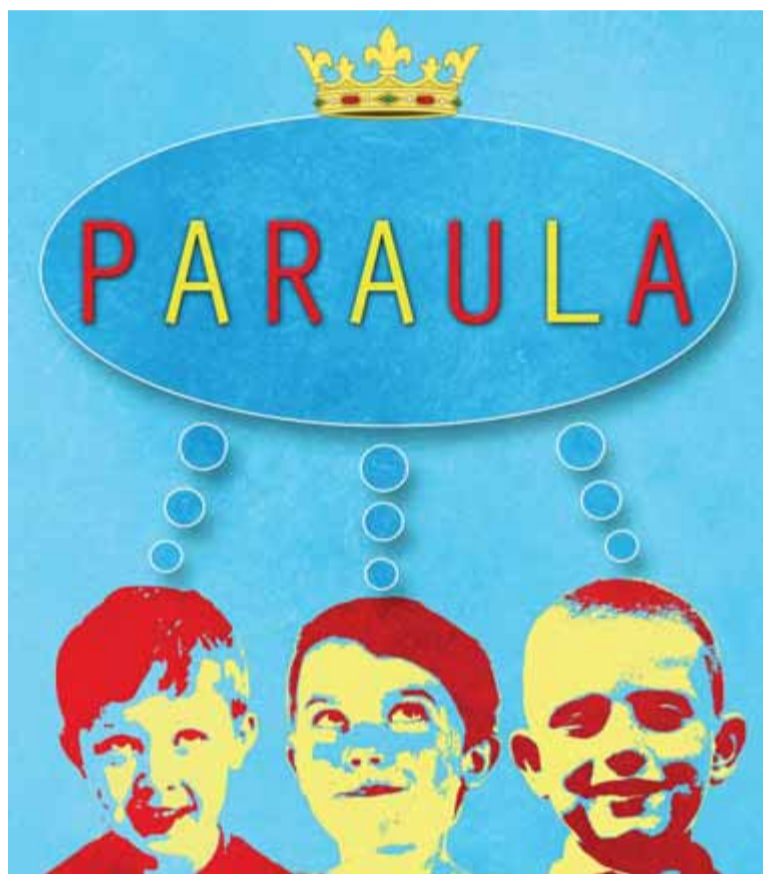
franquisme; l'estudi de la incidència dels mitjans de comunicació amb relació als diversos conflictes del model escolar, i l'estudi de l'escola valenciana com a estructura organitzativa i social, amb especial atenció al creixent rol de sensibilització i mobilització assumit pel moviment Escola Valenciana-Federació d'Associacions de la Llengua, sorgit el 1990.

Fa temps que mantinc una convicció respecte del procés singular que viu el País Valencià i m'alegra saber que les conclusions d'una tesi doctoral la confirmen. És aquesta: el moviment social més actiu, popular i transformador és avui Escola Valenciana.

CENTRATS EN EL PROCÉS POLÍTIC sobiranista, els catalans ignorem sovint fets i situacions de primera magnitud que afecten els altres Països Catalans, com són per exemple les polítiques lingüicides del PP contra el català a l'escola, especialment al País Valencià i a les Balears.

AQUESTES RATLLES VOLEN ser un comentari forçosament simplificador de la magnífica aportació al coneixement del valencianisme escolar que acaba de defensar el periodista i escriptor Francesc Viadel en forma de tesi doctoral, llegida el 30 de maig passat a la Universitat de València. Nascut el 1968 a Algemés (a la Ribera Alta del Xúquer), l'autor hi recorda que començà a sentir el castellà en entrar a l'escola quan tenia quatre anys. Una experiència curiosament similar a la meua, viscuda a finals dels quaranta, a pocs quilòmetres de Girona. Una constatació més que al sud de València o al nord de Girona, anys abans i anys després, l'escola ha estat la primera frontera de l'assimilació. Ho continua sent?

LA RECERCA DE L'AMIC VIADEL documenta, des d'una perspectiva sociològica, la complexa evolució de l'escola valen-

CATALINA ACELAS

La normalització valenciana ha estat "quasi exclusivament" una iniciativa de sectors de la societat civil, entre els quals destaca l'Escola Valenciana

ciana i del valencianisme escolar. Dirigida per Rafael Xambó i titulada *Educació, llengua i comunicació al País Valencià (1962-2011)*, aborda tres eixos principals: el procés d'introducció del valencià al sistema educatiu en ple

FRANCESC VIADEL, autor de llibres imprescindibles per conèixer la història recent del valencianisme polític –com ara *No mos fareu catalans* o *Valencianisme, l'aportació positiva*–, proposa ara una triple vinculació que considero un mèrit rellevant de la tesi. La pugna central pel control de l'escola entre els sectors conservadors de València i els sectors valencianistes i populars s'hi analitza tenint en compte tres vectors. D'una banda, l'aplicació d'unes polítiques educatives en general nefastes (que en el cas del PP corresponen als dos trets definidors de la seva ideologia lingüística, és a dir: neoliberalisme educatiu i concepció supremacista del castellà). De l'altra, la formació d'un potent moviment valencianista escolar, a partir de les Trobades dels vuitanta entre mestres i pares.

Moviment que arriba a mobilitzar 200.000 valencians cada any i que ha articulat un model alternatiu d'ensenyament (basat en el document de Vicent Pascual: *L'Escola Valenciana. Un model d'educació valenciana i intercultural per al sistema educatiu valencià*). I no menys important, l'atribució de responsabilitats als mitjans de comunicació valencians, especialment al diari *Las Provincias* i TVV, que o bé han ignorat el moviment escolar o bé l'han tractat amb hostilitat.

UNA DE LES CONCLUSIONS del treball és que sense els poders públics, i sovint en contra, la normalització valenciana ha estat "quasi exclusivament" iniciativa de la societat civil, en la qual destaca l'Escola Valenciana.

De set en set

Lluís Muntada

Societat invisible

Entro en un gran edifici, on tinc concertada una entrevista. El guàrdia jurat em demana el DNI. Després em fa passar sota un arc de detecció de metalls. Un cop radiografiat puc avançar. Travesso un passadís. Pujo una escala que em transporta a un nou laberint de passadissos, flanquejats per despatxos, tancats a aquesta hora de la tarda. Quan ja pensava que m'havia perdut o que el minotaure sortiria a envestir-me he arribat a una sala d'espera il·luminada per una llum zenital.

Mentre espero que la Persona Important em rebí, lleigeixo el rètol que hi ha en una paret: "L'informem que un circuit tancat de televisió registra tots els seus moviments en aquest edifici." Si no em fes vergonya, cediria a les ganes de prodigar moviments absurds. Em consolaria amb la idea pueril que la multiplicació de gestos anodins deu saturar hores i hores de filmacions estúpides com aquesta.

Cada cop és més difícil arribar a veure un rostre

Quin avorriment, el de Déu, si té la filmació de totes les filmacions.

És curiós. A mesura que les nostres passes queden filmades, a mesura que els nostres moviments per internet queden registrats i que les nostres converses telefòniques són gravades ("per-a-la-seua-pròpia-seguretat"), la majoria d'empreses i institucions es fan cada cop més invisibles. Tot queda registrat però cada vegada és més difícil arribar: arribar a veure un rostre, a parlar amb una veu humana, a tenir una simple adreça postal, a poder formular una reclamació de tu a tu. Rajoy fa rodes de premsa interposades per una pantalla de plasma. El Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat va expedientar Uber, el grup que ha introduït l'aplicació que ofereix serveis de "transport compartit". Però l'expedient no ha tingut cap efecte perquè Uber no es dona per assabentada ja que està en el "núvol". És a dir, Uber existeix però existeix de manera invisibilitzada. Més que líquida, la nostra societat és invisible.

EN SÍSIF

Jordi Soler

